

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 29 września 2011 r. (*)

Rolnictwo – Akt przystąpienia z 2003 r. – Rozporządzenie (WE) nr 1260/2001–
Rozporządzenie (WE) nr 1686/2005 – Rozporządzenie (WE) nr 1193/2009 – Rok
gospodarczy 2004/2005 – Opłata dodatkowa – Ustalenie dwóch współczynników –
Jurysdykcja – Podstawa prawna – Norma kompetencyjna – Obowiązek uzasadnienia –
Zachowanie istotnych wymogów proceduralnych

W sprawie T-4/06

Rzeczpospolita Polska, reprezentowana początkowo przez J. Pietrasa, następnie przez E.
Ośniecką-Tamecką, następnie przez T. Nowakowskiego, następnie przez M. Dowgielewicza,
B. Majczyńkę i P. Rosiaka, w końcu przez B. Majczyńkę, M. Szpunara i D. Krawczyka,
działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez A. Szmytkowską, C. Cattabrigę i
F. Erlbachera, a następnie przez A. Szmytkowską i P. Rossiego, działających w charakterze
pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 rozporządzenia Komisji (WE)
nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz
współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (Dz.U. L
271, s. 12), zmienionego przez art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3
listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr
1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat
produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i
2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1),

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: I. Wiszniewska-Białecka, prezes, F. Dehousse i H. Kanninen (sprawozdawca),
sędziowie,

sekretarz: T. Weiler, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 17 maja 2011 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Wspólna organizacja rynków w sektorze cukru (zwana dalej „WOR cukru”) w okresie, w którym wystąpiły okoliczności faktyczne leżące u podstaw niniejszej sprawy, była regulowana rozporządzeniem Rady (WE) nr 1260/2001 z dnia 19 czerwca 2001 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 178, s. 1). Z motywu 2 rozporządzenia nr 1260/2001 wynika, że WOR cukru reguluje produkcję i przywóz cukru oraz przewiduje mechanizmy stabilizacji rynku mające na celu zagwarantowanie zbytu produkcji wspólnotowej.

2 Zgodnie z art. 10 i 11 rozporządzenia nr 1260/2001 wspólnotowa produkcja cukru opiera się na zastosowaniu systemu kwot. System ten obejmuje ustalanie dla każdego z regionów produkcyjnych we Wspólnocie wielkości produkcji, które są rozdzielane przez państwa członkowskie w formie kwot produkcyjnych – kwoty A i kwoty B – między różne przedsiębiorstwa produkcyjne mające siedzibę na ich terytorium. Ilości te odpowiadają rokowi gospodarczemu, który rozpoczyna się 1 lipca jednego roku i kończy 30 czerwca roku następnego. Cukier produkowany przez przedsiębiorstwo w ramach kwot A i B jest określany odpowiednio jako „cukier A” i „cukier B”.

3 WOR cukru opiera się na zasadzie pełnej odpowiedzialności finansowej producentów za poniesione w każdym roku gospodarczym straty wynikające ze zbytu tej części produkcji wspólnotowej w ramach kwoty, która stanowi nadwyżkę ponad wewnętrzne spożycie Wspólnoty (motyw 11 rozporządzenia nr 1260/2001). Zasada ta jest gwarantowana poprzez opłaty producentów, które są dokonywane z jednej strony w formie podstawowej opłaty produkcyjnej obciążającej całą produkcję cukru A i cukru B, a z drugiej strony opłaty B obciążającej tylko produkcję cukru B (motywy 12, 13 rozporządzenia nr 1260/2001).

4 Kwota tych opłat ma na celu pokrycie zasadniczo w odniesieniu do lat gospodarczych od 2001/2002 do 2005/2006 całkowitej przewidywanej straty wynikającej z obciążeń związanych z wystąpieniem nadwyżki cukru, to jest różnicy między produkcją cukru A i

cukru B a jego spożyciem we Wspólnocie. Wysokość opłat należnych od producentów ustalana jest więc corocznie na podstawie w szczególności danych statystycznych dotyczących produkcji i spożycia (art. 15 ust. 1, 2 rozporządzenia nr 1260/2001).

5 Motyw 13 rozporządzenia nr 1260/2001 wskazuje, że w przypadku gdy podstawowe opłaty produkcyjne i opłata B nie pozwalają na osiągnięcie celu samofinansowania się sektora w danym roku gospodarczym, nakładana jest opłata dodatkowa. Motyw 14 tego rozporządzenia wskazuje, że opłatę dodatkową oblicza się, mając na względzie równe traktowanie, dla każdego przedsiębiorstwa na podstawie jego udziału w dochodzie uzyskanym z opłat produkcyjnych zapłaconych przez to przedsiębiorstwo w danym roku gospodarczym.

6 Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia nr 1260/2001 przewiduje, że w przypadku gdy całkowita strata w danym roku gospodarczym nie została w pełni pokryta wpływami z opłat produkcyjnych dla tego roku gospodarczego, na wytwórców należy nałożyć dodatkową opłatę, aby pokryć w całości różnicę. Zgodnie z art. 16 ust. 2 owego rozporządzenia opłatę dodatkową określa się dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier poprzez pomnożenie całkowitej sumy należnej od przedsiębiorstwa w postaci opłat produkcyjnych za dany rok gospodarczy przez współczynnik, który zostanie określony. Współczynnikiem takim dla całej Wspólnoty jest stosunek, pomniejszony o 1, między całkowitą stratą dla danego roku gospodarczego a wpływami z podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B należnych od wytwórców cukru za ten rok gospodarczy.

7 Procedura ustalania opłat, w szczególności opłaty dodatkowej, jest przewidziana w rozporządzeniu nr 1260/2001 i rozporządzeniu Komisji (WE) nr 314/2002 z dnia 20 lutego 2002 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania systemu kwot w sektorze cukru (Dz.U. L 50, s. 40).

8 Zgodnie z art. 15 ust. 8 i art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1260/2001 opłaty produkcyjne i współczynnik opłaty dodatkowej przyjmowane są zgodnie z procedurą określoną w art. 42 ust. 2 tego rozporządzenia. Ten ostatni przepis odsyła w tym względzie do procedury przewidzianej w art. 4 decyzji Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184, s. 23). Zgodnie z art. 4 ust. 2 i 3 tej decyzji Komisja Europejska ustala należne opłaty po przedłożeniu ich propozycji komitetowi zarządzającemu i uzyskaniu jego opinii.

9 Konkretnie opłaty są ustalane w następujących okolicznościach:

10 W pierwszej kolejności dla każdego roku gospodarczego w okresie od 2001/2002 do 2005/2006 Komisja przed dniem 1 kwietnia każdego roku dokonuje oszacowania

podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty B. Na bazie tego oszacowania ustala ona kwoty jednostkowe płacone przez producenta najpóźniej do dnia 1 czerwca jako zaliczki na poczet tych opłat (art. 15 ust. 1 rozporządzenia nr 1260/2001 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia nr 314/2002).

11 Do dnia 15 października tego samego roku Komisja ustala kwotę podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty B oraz, jeśli zachodzi potrzeba, współczynnik opłaty dodatkowej dla poprzedniego roku gospodarczego (art. 8 ust. 1, 3 rozporządzenia nr 314/2002).

12 Do dnia 1 listopada tego samego roku państwa członkowskie określają dla każdego przedsiębiorstwa, biorąc pod uwagę pobrane zaliczki, nieuregulowane saldo podstawowych opłat produkcyjnych i opłaty B. Ponadto, jeżeli Komisja ustaliła współczynnik obliczania opłaty dodatkowej, opłata ta jest pobierana w tym samym czasie co saldo opłat produkcyjnych do dnia 15 grudnia (art. 16 ust. 3 rozporządzenia nr 1260/2001 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 314/2002).

13 W drugiej kolejności przed końcem ostatniego roku gospodarczego 2005/2006 Komisja powinna teoretycznie dokonać rewizji ostatecznej całkowitej straty, opierając się na całości danych, na podstawie których ustalono opłaty na lata gospodarcze od 2001/2001 do 2005/2006 (art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1260/2001).

14 Niemniej w praktyce Komisja, nie czekając na koniec ostatniego roku gospodarczego 2005/2006, wraz z upływem każdego roku gospodarczego w dniu 30 czerwca dokonuje dostosowania przewidywanej całkowitej straty dla tego roku gospodarczego, opierając się na całkowitej sumie opłat pobranych podczas poprzednich lat gospodarczych. I tak, jeżeli stwierdzi się, że opłaty pobrane tytułem poprzednich lat zostały ustalone na zbyt niskim lub na zbyt wysokim poziomie, całkowita strata przewidywana dla danego roku gospodarczego zostaje w konsekwencji podwyższona lub obniżona. Zdaniem Komisji praktyka ta z jednej strony ma na celu głównie zmniejszenie, poprzez rozłożenie na kilka lat gospodarczych, wpływu na producentów i na budżet wspólnotowy dostosowania przewidywanej całkowitej straty obliczanej dla każdego roku gospodarczego, a z drugiej strony dodatkowo zagwarantowanie, by producenci, którzy przez uiszczenie opłat przyczynili się do finansowania WOR cukru w danym roku gospodarczym, w pewnym stopniu odpowiadali producentom, do których zastosowane będzie dostosowanie dotyczące tego roku gospodarczego.

15 W dniu 8 września 2005 r. odbyło się posiedzenie Komitetu Zarządzającego ds. Cukru, na którym przedstawiciel Komisji przekazał, zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 314/2002, przedstawicielom państw członkowskich w tym Komitecie dokument roboczy. Dokument ten zawierał dane niezbędne do obliczenia przewidywanej całkowitej straty dla roku gospodarczego 2004/2005, do dostosowania tej straty z uwzględnieniem opłat pobranych za

rok gospodarczy 2003/2004 oraz w końcu do obliczenia ostatecznej wysokości opłat. Z dokumentu tego wynikało, iż niezbędne było nałożenie dodatkowej opłaty obliczonej na podstawie współczynnika wynoszącego 0,18103 mającego zastosowanie do wszystkich państw członkowskich produkujących cukier.

16 Następnie Komitetowi Zarządzającemu ds. Cukru przedłożono projekt rozporządzenia, który wskazywał w art. 2 in fine, że „w odniesieniu do roku gospodarczego 2004/2005 współczynnik przewidziany w art. 16 ust. 2 rozporządzenia [nr 1260/2001] ustala się na 0,18103”. Wersja polska tego projektu została przekazana przedstawicielowi skarżącej na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego ds. Cukru w dniu 22 września 2005 r.

17 W dniu 22 września 2005 r. Komitetowi Zarządzającemu ds. Cukru przedłożono projekt w języku francuskim zmieniający projekt pierwotny (zwany dalej „projektem zmienionym”). Projekt zmieniony różni się od projektu pierwotnego w zakresie następujących przepisów:

– artykuł 2 projektu zmienionego wskazuje, że „w odniesieniu do roku gospodarczego 2004/2005 współczynnik przewidziany w art. 16 ust. 2 rozporządzenia [nr 1260/2001] ustala się na 0,27033 dla Republiki Czeskiej, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii i Słowacji oraz na 0,15935 dla pozostałych państw członkowskich”;

– motyw 4 in fine projektu zmienionego wskazuje, że „w celu określenia wspomnianego współczynnika należy wziąć pod uwagę kwoty opłat ustalone na rok gospodarczy 2003/2004 dla państw członkowskich Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r.”.

18 W dniu 29 września 2005 r. projekt zmieniony został poddany głosowaniu Komitetu Zarządzającego ds. Cukru, który nie wydał opinii przychylniej bądź nieprzychylniej z powodu braku wymaganej większości. Rzeczpospolita Polska głosowała przeciwko projektowi zmienionemu.

19 W dniu 14 października 2005 r. Komisja przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1686/2005 ustalające kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (Dz.U. L 271, s. 12).

20 Artykuł 2 rozporządzenia nr 1686/2005 przewiduje, że „[w] odniesieniu do roku gospodarczego 2004/2005 współczynnik przewidziany w art. 16 ust. 2 rozporządzenia [...] nr 1260/2001 ustala się na 0,27033 dla Republiki Czeskiej, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii i Słowacji oraz na 0,15935 dla pozostałych państw członkowskich”.

21 Postanowieniem z dnia 6 października 2008 r. w sprawach połączonych od C-175/07 do C-184/07 SAFBA, niepublikowanym w Zbiorze, Trybunał stwierdził nieważność rozporządzenia nr 1686/2005.

22 W następstwie tego postanowienia Komisja przyjęła w dniu 3 listopada 2009 r. rozporządzenie (WE) nr 1193/2009 dokonujące sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalające wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006 (Dz.U. L 321, s. 1). Artykuł 3 rozporządzenia nr 1193/2009 zmienił art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005. Przepis ten w nowym brzmieniu przewiduje, że „[w] odniesieniu do roku gospodarczego 2004/2005 współczynnik przewidziany w art. 16 ust. 2 rozporządzenia [...] nr 1260/2001 ustala się na 0,25466 dla Republiki Czeskiej, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii i Słowacji oraz na 0,14911 dla pozostałych państw członkowskich”.

Przebieg postępowania i żądania stron

23 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 6 stycznia 2006 r. Rzeczpospolita Polska wniosła niniejszą skargę i zażądała stwierdzenia nieważności art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005.

24 Odpowiednio w dniach 3 kwietnia i 6 czerwca 2006 r. Komisja i Rzeczpospolita Polska złożyły odpowiedź na skargę i replikę.

25 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 lipca 2006 r. Komisja wniosła corrigendum do odpowiedzi na skargę (zwane dalej „corrigendum”). Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 4 sierpnia 2006 r. Rzeczpospolita Polska wniosła do Sądu o stwierdzenie niedopuszczalności corrigendum. Komisja złożyła uwagi w odpowiedzi na to pismo w dniu 8 września 2006 r.

26 W dniu 8 września 2006 r. Komisja złożyła duplikę.

27 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (pierwsza izba) postanowił otworzyć procedurę ustną i zadać Komisji pytania w ramach środków organizacji postępowania na podstawie art. 64 regulaminu postępowania przed Sądem, na które Komisja odpowiedziała pismem złożonym w dniu 4 lutego 2009 r. Komisja przekazała również Sądowi na jego wezwanie pewne dokumenty. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 lutego 2009 r. Rzeczpospolita Polska złożyła uwagi do odpowiedzi i dokumentów przekazanych przez Komisję.

28 Pismem z dnia 20 lutego 2009 r. Sąd wezwał Komisję do wskazania z jednej strony środków, które zamierzała przyjąć w następstwie ww. w pkt 21 postanowienia w sprawie SAFBA, a z drugiej strony konsekwencji przyjęcia tych środków dla przedmiotu niniejszej skargi. Komisja odpowiedziała pismem z dnia 9 marca 2009 r. Rzeczpospolita Polska przedstawiła uwagi do tej odpowiedzi pismem z dnia 25 marca 2009 r. Pismem z dnia 30 kwietnia 2009 r. Komisja przesłała uzupełnienie swojej odpowiedzi z dnia 9 marca 2009 r.

29 Postanowieniem z dnia 6 lipca 2009 r. prezes pierwszej izby Sądu zawiesił postępowanie do czasu przyjęcia przez Komisję środków niezbędnych w następstwie ww. w pkt 21 postanowienia w sprawie SAFBA stwierdzającego nieważność rozporządzenia nr 1686/2005.

30 W związku z zakończeniem sprawowania funkcji przez pierwotnie wyznaczonego sędziego sprawozdawcę prezes Sądu wyznaczył, decyzją z dnia 7 października 2009 r., nowego sędziego sprawozdawcę.

31 W dniu 14 grudnia 2009 r. Rzeczpospolita Polska wniosła o podjęcie postępowania, twierdząc, że przedmiot jej skargi jest nadal aktualny pomimo przyjęcia rozporządzenia nr 1193/2009. Ponadto odwołała się do orzecznictwa dotyczącego dostosowania żądań i zarzutów, wskazując w szczególności, iż ma „nadzieję [...], że rozstrzygnięcie co do istoty zarzutów dotyczących zróżnicowania współczynnika opłaty dodatkowej jest w dalszym ciągu możliwe w ramach niniejszego postępowania”.

32 W uwagach z dnia 15 lutego 2010 r. do wniosku o podjęcie postępowania Komisja uznała, że sprostowanie dokonane w drodze rozporządzenia nr 1193/2009 nie zmieniało istoty skargi ani stanowiska bronionego przez Komisję w tej sprawie, ponieważ rozporządzenie nr 1193/2009 nadal przewidywało dwa różne współczynniki w odniesieniu do opłaty dodatkowej.

33 Postanowieniem z dnia 11 czerwca 2010 r. prezes pierwszej izby Sądu zarządził podjęcie postępowania w niniejszej sprawie.

34 Pismem z dnia 17 czerwca 2010 r. Sąd zwrócił się do skarżącej o poinformowanie, czy zamierza dostosować swoje żądania i zarzuty w taki sposób, że dotyczyć będą art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1193/2009.

35 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu dnia 30 czerwca 2010 r., Rzeczpospolita Polska wniosła do Sądu o to, by żądania, zarzuty i argumenty przedstawione przez nią w

niniejszej sprawie zostały uznane za skierowane odtąd przeciwko art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1193/2009.

36 Pismem, które wpłynęło do sekretariatu Sądu dnia 4 sierpnia 2010 r., Komisja nie zgłosiła sprzeciwu co do dostosowania żądań i zarzutów przez Rzeczpospolitą Polską.

37 Wystąpienie stron i ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd wysłuchano na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2011 r.

38 Rzeczpospolita Polska wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005, w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1193/2009;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

39 Komisja wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie dostosowania żądań Rzeczypospolitej Polskiej

40 Jak wskazano powyżej, art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005, którego początkowo dotyczyło żądanie stwierdzenia nieważności w ramach skargi wniesionej przez Rzeczpospolitą Polską, został zmieniony po złożeniu skargi przez art. 3 rozporządzenia nr 1193/2009. Jak przedstawiono powyżej w pkt 31, 32 i 34–36, zmiana ta skłoniła Rzeczpospolitą Polską do dostosowania swoich początkowych żądań. Wobec powyższego oraz z uwagi na zasadę dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości i na wymóg ekonomii procesowej należy uznać, że skarga dotyczy odtąd stwierdzenia nieważności art. 2 rozporządzenia nr 1686/2005 w brzmieniu zmienionym rozporządzeniem nr 1193/2009 (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”).

W przedmiocie dopuszczalności corrigendum

41 Na rozprawie Sąd zwrócił się do Rzeczypospolitej Polskiej z pytaniem, czy podtrzymuje zgłoszone w dniu 4 sierpnia 2006 r. żądanie stwierdzenia niedopuszczalności corrigendum i rozpoznanie sprawy z uwzględnieniem odpowiedzi na skargę w jej pierwotnym brzmieniu. Rzeczpospolita Polska odpowiedziała, że podtrzymuje to żądanie z tego powodu, że nie miała możliwości uwzględnienia w replice zmian wprowadzonych w corrigendum, gdyż zostało ono złożone przez Komisję po złożeniu repliki.

42 Należy zauważyć, że pozwolenie stronie na wprowadzenie poprawek ograniczających się do błędów wyłącznie redakcyjnych, które popełniła w swoich pismach, o ile poprawki te nie zawierają wskazania wniosku dowodowego lub podniesienia nowego zarzutu w toku postępowania z naruszeniem art. 48 regulaminu postępowania, stanowi praktykę dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości, gdyż umożliwia to lepsze zrozumienie zgłoszonych argumentów zarówno przez strony sporu, jak i Sąd.

43 W niniejszym przypadku wystarczy stwierdzić, że choć corrigendum niestety nie zostało złożone w krótkim czasie po złożeniu odpowiedzi na skargę, lecz blisko miesiąc po złożeniu repliki, zmiany wprowadzone przez Komisję do odpowiedzi na skargę mają na celu poprawienie bardzo drobnych nieścisłości w redakcji czterech punktów tego pisma. Zmiany te nie modyfikują argumentacji Komisji i nie dotyczą kwestii prawnych lub faktycznych, które są kwestionowane przez Rzeczpospolitą Polską. Ponadto Rzeczpospolita Polska miała możliwość zgłoszenia na rozprawie wszelkich uwag, które uznała za istotne w odpowiedzi na wprowadzone zmiany. Złożenie corrigendum nie naruszyło więc jej praw procesowych.

44 Należy zatem uznać, że corrigendum jest dopuszczalne.

Co do istoty

45 W uzasadnieniu skargi Rzeczpospolita Polska podnosi sześć zarzutów dotyczących, po pierwsze, naruszenia rozporządzenia nr 1260/2001 i tego, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie, Komisja przekroczyła kompetencje przysługujące jej na podstawie tego rozporządzenia, po drugie, naruszenia zasady natychmiastowego i pełnego przejęcia dorobku wspólnotowego, po trzecie, naruszenia zasady niedyskryminacji, po czwarte, naruszenia zasady solidarności, po piąte, niewystarczającego uzasadnienia, i po szóste, naruszenia istotnych wymogów proceduralnych. Dwa pierwsze zarzuty należy rozpatrzyć łącznie.

46 W ramach zarzutu pierwszego Rzeczpospolita Polska podnosi zasadniczo, że Komisja z jednej strony przekroczyła kompetencje przysługujące jej na mocy art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1260/2001, a z drugiej strony naruszyła samą treść art. 16 ust. 2 tego rozporządzenia w związku z jego motywem 14, ustalając w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia dwa współczynniki opłaty dodatkowej mające zastosowanie odpowiednio do producentów z państw członkowskich, które przystąpiły do Unii Europejskiej w dniu 1 maja 2004 r. (zwanym dalej „nowymi państwami członkowskimi”), i do producentów z państw członkowskich Unii w jej składzie w dniu 30 kwietnia 2004 r. (zwanym dalej „starymi państwami członkowskimi”), zamiast jednego współczynnika mającego zastosowanie do wszystkich państw członkowskich.

47 W ramach zarzutu drugiego Rzeczpospolita Polska podnosi zasadniczo, że przyjęcie dwóch współczynników opłaty dodatkowej stanowi przejściowe odstępstwo od zasady natychmiastowego i pełnego przejęcia dorobku wspólnotowego przez nowe państwa członkowskie, przewidzianej w art. 2 i 10 aktu dotyczącego warunków przystąpienia nowych państw członkowskich do Unii oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii (Dz.U. 2003, L 236, s. 33, zwanego dalej „aktem przystąpienia”). Takie przejściowe odstępstwo nie zostało jednak przewidziane w akcie przystąpienia i nie mogło zostać przyjęte na podstawie art. 41 akapit pierwszy tego aktu. Ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej nie ułatwia przejścia z systemu istniejącego w nowych państwach członkowskich w rozumieniu tego artykułu.

48 Wynika z tego, że w ramach dwóch pierwszych zarzutów Rzeczpospolita Polska utrzymuje, iż Komisja nie miała podstawy prawnej przyznającej jej uprawnienie do ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej zamiast jednego.

49 W odpowiedzi na zarzut pierwszy Komisja zaznacza, że choć sama treść art. 16 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 1260/2001, które zostało przyjęte przed przystąpieniem nowych państw członkowskich do Unii w dniu 1 maja 2004 r. (zwanym dalej „przystąpieniem”), nie przewiduje możliwości ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej w celu uwzględnienia specyficznej sytuacji wynikającej z przystąpienia, to niemniej możliwość ta wynika z łącznej wykładni art. 16 ust. 2 i art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 1260/2001, stosowanych w jej praktyce dostosowywania przewidywanej całkowitej straty.

50 W odpowiedzi na zarzut drugi Komisja zaprzecza, jakoby naruszyła zasadę natychmiastowego i pełnego przejęcia dorobku wspólnotowego. W pierwszej kolejności twierdzi, że ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej nie stanowi ani odstępstwa od rozporządzenia nr 1260/2001, ani środka przejściowego związanego z przystąpieniem, lecz jedynie zastosowanie rozporządzenia nr 1260/2001, mając na uwadze jej praktykę dostosowywania przewidywanej całkowitej straty. Niemniej w odpowiedzi na skargę podnosi, że gdyby założyć, iż zaskarżony środek może mieć za podstawę prawną art. 41 akapit

pierwszy aktu przystąpienia, zaskarżone rozporządzenie dotknięte byłoby jedynie brakiem czysto formalnym, który nie może powodować stwierdzenia jego nieważności.

51 Należy najpierw zbadać treść i cel środka przewidzianego w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia. W świetle tej analizy należy zbadać, czy Komisja mogła ustalić dwa współczynniki opłaty dodatkowej na podstawie rozporządzenia nr 1260/2001. Jeżeli nie, będzie należało zbadać, czy podstawą prawną dla ustalenia dwóch współczynników mógł być art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia.

W przedmiocie treści i celu środka przewidzianego w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia

52 W motywie 9 zdanie czwarte i piąte rozporządzenia nr 1193/2009, odpowiadającym z pewnymi zmianami motywowi 4 rozporządzenia nr 1686/2005, wskazano:

„Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia [...] nr 1260/2001 stanowi, że nakłada się dodatkową opłatę, jeżeli całkowita strata odnotowana zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 wymienionego rozporządzenia nie jest w pełni pokrywana z wpływów z podstawowej opłaty produkcyjnej i opłaty B. W odniesieniu do roku gospodarczego 2004/2005 nowa metoda obliczeniowa wykazała całkowitą stratę w wysokości 125 129 948 EUR. Należy zatem ustalić współczynnik, o którym mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia [...] nr 1260/2001”.

53 Z tych dwóch zdań motywu 9 rozporządzenia nr 1193/2009 wynika, że w roku gospodarczym 2004/2005, w którym uczestniczyły zarówno stare, jak i nowe państwa członkowskie produkujące cukier, wystąpiła całkowita strata w wysokości 125 129 948 EUR i że dla tego roku gospodarczego należało ustalić opłatę dodatkową.

54 Ta opłata dodatkowa została przewidziana w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia. Jak wskazano w pkt 22 powyżej, Komisja ustaliła w tym przepisie dwa współczynniki opłaty dodatkowej, z których pierwszy wynosi 0,25466 i ma zastosowanie wyłącznie do producentów z Republiki Czeskiej, Łotwy, Litwy, Węgier, Polski, Słowenii i Słowacji, a drugi wynosi 0,14911 i stosuje się do producentów z pozostałych państw członkowskich.

55 Na rozprawie Komisja wskazała w odpowiedzi na pytanie Sądu, że pierwszy współczynnik przewidziany w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia miał zastosowanie do siedmiu z dziesięciu nowych państw członkowskich z tego powodu, że trzy pozostałe nowe państwa członkowskie, a mianowicie Republika Cypryjska, Republika Estońska i Republika Malty, nie produkowały cukru w okresie, kiedy wystąpiły okoliczności faktyczne leżące u podstaw niniejszej sprawy, i nie uzyskały kwoty produkcyjnej na mocy rozporządzenia nr 1260/2001, czego Rzeczpospolita Polska nie zakwestionowała.

56 Komisja uzasadniła ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej w ostatnim zdaniu motywu 9 rozporządzenia nr 1193/2009, które odpowiada z pewnymi zmianami ostatniemu zdaniu motywu 4 rozporządzenia nr 1686/2005, w następujący sposób:

„W celu określenia [współczynnika opłaty dodatkowej] należy wziąć pod uwagę zbyt wysokie kwoty opłat ustalone na rok gospodarczy 2003/2004 dla państw członkowskich Wspólnoty w składzie z dnia 30 kwietnia 2004 r.”.

57 Z dokumentu przedłożonego przez Komisję w dniu 29 września 2005 r. Komitetowi Zarządzającemu ds. Cukru w celu przyjęcia rozporządzenia nr 1686/2005 wynika, że producenci ze starych państw członkowskich w ramach roku gospodarczego 2003/2004 dokonali opłat, które przekraczały wysokość całkowitej przewidywanej straty w odniesieniu do tego roku gospodarczego i zostały przeniesione zgodnie z praktyką rocznego dostosowywania przewidywanych strat na rok gospodarczy 2004/2005.

58 Należy zatem stwierdzić, że przyjmując dwa współczynniki opłaty dodatkowej dla roku gospodarczego 2004/2005, Komisja nałożyła na producentów mających siedzibę w starych państwach członkowskich – jedynych, które uczestniczyły w roku gospodarczym 2003/2004 – współczynnik opłaty dodatkowej niższy od współczynnika ustalonego dla producentów mających siedzibę w nowych państwach członkowskich w celu odzwierciedlenia faktu, że nadwyżka opłat pozwalająca zmniejszyć wysokość przewidywanej całkowitej straty w roku gospodarczym 2004/2005 została wpłacona wyłącznie przez producentów mających siedzibę w starych państwach członkowskich.

W przedmiocie możliwości ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej na podstawie rozporządzenia nr 1260/2001

59 Zaskarżone rozporządzenie wymienia jako podstawę prawną rozporządzenie nr 1260/2001, a w szczególności jego art. 15 ust. 8 tiret pierwsze i art. 16 ust. 5. Należy zatem zbadać, czy to ostatnie rozporządzenie przewiduje możliwość ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej.

60 Należy przypomnieć, że art. 16 ust. 2 rozporządzenia nr 1260/2001 przewiduje, iż „[d]odatková opłata określa się dla każdego przedsiębiorstwa produkującego cukier [...] poprzez pomnożenie całkowitej sumy należnej od przedsiębiorstwa w postaci opłat produkcyjnych za dany rok gospodarczy przez współczynnik, który zostanie określony. Współczynnikiem takim dla całej Wspólnoty jest stosunek, między całkowitą stratą odnotowaną na mocy art. 15 ust. 1 i 2 [wspomnianego wyżej rozporządzenia] dla danego roku gospodarczego i wpływami z podstawowych opłat produkcyjnych i opłat B należnych

odpowiednio od wytwórców cukru [...]”. Ponadto art. 16 ust. 5 rozporządzenia nr 1260/2001, który przewiduje procedurę przyjęcia szczegółowych zasad stosowania tego artykułu, odnosi się wyraźnie do „współczynnika określonego w ust. 2”.

61 W motywie 14 rozporządzenia nr 1260/2001 wskazano, że „[n]ależy [...] wyznaczyć współczynnik [opłaty dodatkowej] dla całej Wspólnoty”, to znaczy jeden współczynnik opłaty dodatkowej mający zastosowanie do wszystkich producentów ze wszystkich państw członkowskich Wspólnoty.

62 Z rozporządzenia nr 1260/2001 wynika zatem jednoznacznie, że przewiduje ono ustalenie tylko jednego współczynnika opłaty dodatkowej. Motyw 14 rozporządzenia nr 1260/2001 potwierdza zresztą, że taka właśnie była wola prawodawcy unijnego.

63 Komisja nie przeczy, że treść rozporządzenia nr 1260/2001 przewiduje ustalenie tylko jednego współczynnika opłaty dodatkowej. Podnosi jednak, że o hipotezie przyjęcia dwóch współczynników nie ma mowy w tym rozporządzeniu, ponieważ zostało ono przyjęte przed przystąpieniem. Tym samym autor tego rozporządzenia nie mógł przewidzieć „specyficznej sytuacji” wynikającej z przystąpienia. Komisja twierdzi tymczasem, że możliwość ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej wynika jednak z łącznej wykładni art. 15 ust. 2 i art. 16 tego rozporządzenia, stosowanych przez nią w ramach jej praktyki corocznego dostosowywania przewidywanych strat, opisanej w pkt 14 powyżej.

64 W tym względzie należy uznać, że nawet przy założeniu, iż ustalenie jednego współczynnika opłaty dodatkowej nie pozwoliło na uwzględnienie w ramach praktyki rocznego dostosowywania przewidywanych strat faktu, że wyłącznie producenci mający siedzibę w starych państwach członkowskich wpłacili nadwyżkę opłat z tytułu roku gospodarczego 2003/2004, nie zmienia to wniosku, iż ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej w sposób oczywisty nie jest zgodne z treścią rozporządzenia nr 1260/2001. Komisja z własnej inicjatywy w drodze art. 2 zaskarżonego rozporządzenia wprowadziła odstępstwo od przepisów art. 16 ust. 2 i 5 rozporządzenia nr 1260/2001, aby stawić czoła sytuacji nieprzewidzianej w tym ostatnim rozporządzeniu, to jest przystąpieniu między dwoma latami gospodarczymi siedmiu nowych państw członkowskich produkujących cukier.

65 Z powyższego wynika, że art. 2 zaskarżonego rozporządzenia nie jest zgodny z rozporządzeniem nr 1260/2001, a w szczególności z jego art. 16 ust. 2 i 5, jako że ustala dwa współczynniki opłaty dodatkowej. Rozporządzenie nr 1260/2001 nie mogło zatem stanowić podstawy prawnej dla ustalenia dwóch współczynników.

W przedmiocie możliwości ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia

66 Rzeczpospolita Polska utrzymuje, że ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej ma charakter przejściowy i stanowi odstępstwo od ogólnych zasad finansowania WOR cukru, wykluczając nowe państwa członkowskie z zastosowania tych zasad. Uważa, że ustalenie tych dwóch współczynników stanowi środek przejściowy, przyjęty bezpośrednio w związku z przystąpieniem. Niemniej środka takiego nie można jej zdaniem przyjąć na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia, gdyż środek ten nie pozwala osiągnąć celu przewidzianego w tym postanowieniu.

67 Komisja podnosi, że ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej nie jest środkiem przejściowym i że nie można zatem przyjąć za podstawę prawną art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia. Dodaje, że w przypadku gdyby to postanowienie było właściwą podstawą prawną dla ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej, zaskarżone rozporządzenie byłoby dotknięte w każdym razie jedynie brakiem formalnym, który nie powinien prowadzić do stwierdzenia jego nieważności.

68 Należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 2 aktu przystąpienia postanowienia traktatów założycielskich i aktów przyjętych przez instytucje, takich jak rozporządzenie nr 1260/2001, są wiążące dla nowych państw członkowskich i są stosowane w tych państwach od dnia przystąpienia.

69 Zgodnie z art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia:

„Jeżeli środki przejściowe są niezbędne do ułatwienia przejścia z istniejącego w nowych państwach członkowskich systemu na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej na warunkach wskazanych w niniejszym akcie, Komisja przyjmuje takie środki zgodnie z procedurą, o której mowa w artykule 42 ustęp 2 rozporządzenia [nr 1260/2001] – lub tam, gdzie jest to stosowne – z procedurą, o której mowa w odpowiednich artykułach innych rozporządzeń w sprawie wspólnej organizacji rynków rolnych lub z odpowiednią procedurą komitetu określoną w mającym zastosowanie ustawodawstwie. Środki przejściowe, o których mowa w niniejszym artykule, mogą być podejmowane przez okres trzech lat następujących po dacie przystąpienia, a ich stosowanie będzie ograniczone do tego okresu”.

70 Z art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia wynika, że środek przyjęty na podstawie tego postanowienia w celu wprowadzenia odstępstwa od rozporządzenia nr 1260/2001 może zostać przyjęty wyłącznie, jeżeli jest przejściowy i niezbędny do ułatwienia przejścia z systemu istniejącego w nowych państwach członkowskich na system wynikający z zastosowania wspólnej polityki rolnej.

71 Otóż należy stwierdzić z jednej strony, że ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej stanowi w niniejszym przypadku środek przejściowy, jak słusznie twierdzi Rzeczpospolita Polska, gdyż ma on zastosowanie tylko do roku gospodarczego 2004/2005 i jest bezpośrednio związany – jak przyznaje Komisja – ze „specyficzną sytuacją” wynikającą z przystąpienia siedmiu nowych państw członkowskich produkujących cukier.

72 Z drugiej strony ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej na rok gospodarczy 2004/2005 miało właśnie na celu ułatwienie przejścia nowych państw członkowskich do WOR cukru. Środek ten zmierzał bowiem do zachowania praktyki corocznego dostosowywania strat przewidywanych w danym roku gospodarczym i utrzymania, mając na względzie równe traktowanie, właściwej relacji między producentami ze starych państw członkowskich, którzy jako jedyni uczestniczyli i przyczynili się do finansowania WOR cukru w roku gospodarczym 2003/2004 i wnieśli opłaty przekraczające potrzeby finansowania WOR cukru w tym roku gospodarczym, a wszystkimi producentami ze Wspólnoty, którzy uczestniczyli w roku gospodarczym 2004/2005.

73 Należy zauważyć, że w art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia nic nie pozwala na stwierdzenie, że środki przejściowe, do których przyjęcia Komisja jest upoważniona na mocy tego postanowienia, muszą koniecznie okazać się korzystne dla podmiotów gospodarczych z nowych państw członkowskich [zob. podobnie i analogicznie opinia rzecznika generalnego J. Mischa w sprawie C-179/00 Weidacher (wyrok Trybunału z dnia 15 stycznia 2002 r.), Rec. s. I-501, I-505, pkt 32].

74 Poza tym należy uznać za bezzasadny argument Rzeczypospolitej Polskiej, że zasada natychmiastowego i pełnego przejęcia dorobku wspólnotowego oznacza, iż producenci mający siedzibę na jej terytorium powinni byli uczestniczyć w niezamkniętych rozliczeniach lat gospodarczych poprzedzających jej przystąpienie.

75 Komisja przyjęła bowiem w dniu 14 stycznia 2004 r. na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia rozporządzenie (WE) nr 60/2004 ustanawiające środki przejściowe w sektorze cukru w następstwie przystąpienia [nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej] (Dz.U. L 9, s. 8).

76 Zgodnie z art. 1 rozporządzenia nr 60/2004 w okresie od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 czerwca 2004 r. art. 2–21 i art. 27–31 rozporządzenia nr 1260/2001 nie mają zastosowania do nowych państw członkowskich. W tym kontekście motyw 2 rozporządzenia nr 60/2004 wskazuje, co następuje:

„W przypadku roku gospodarczego 2003/2004 cała produkcja cukrownicza w nowych państwach członkowskich realizowana jest na podstawie przepisów krajowych, a główne

ilości ich produkcji zostaną sprzedane przed 1 maja 2004 r. W konsekwencji przepisy dotyczące [...] samofinansowania przewidziane [w] art. [10–21] rozporządzenia nr 1260/2001] nie powinny być stosowane przed 1 lipca 2004 r. [...]"

77 Wynika z tego, że nowe państwa członkowskie produkujące cukier, a w szczególności Rzeczpospolita Polska, zgodnie z rozporządzeniem nr 60/2004 przystąpiły do WOR cukru dopiero od roku gospodarczego 2004/2005.

78 W konsekwencji producenci z nowych państw członkowskich, którzy nie uczestniczyli w poprzednich latach gospodarczych i którzy tym samym nie przyczynili się do strat wynikających z tych lat, które wymagały wniesienia opłat jedynie przez producentów ze starych państw członkowskich, nie mogą powoływać się na fakt, że rozliczenia miały być zamknięte ostatecznie dopiero na koniec roku gospodarczego 2005/2006, celem uzasadnienia, że powinni oni skorzystać z opłat, które zostały pobrane od producentów ze starych państw członkowskich.

79 W świetle powyższego należy stwierdzić, że ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej stanowiło środek przejściowy w rozumieniu art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia. Komisja była zatem co do zasady uprawniona do przyjęcia takiego środka na podstawie owego postanowienia.

80 Zarówno procedura ustalenia współczynnika opłaty dodatkowej przewidziana w rozporządzeniu nr 1260/2001, jak i procedura przyjęcia środków przejściowych przewidziana w art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia, opierają się na procedurze przewidzianej w art. 42 ust. 2 rozporządzenia nr 1260/2001. Zgodnie z tą procedurą Komisja może przyjąć decyzję dopiero po przedłożeniu jej propozycji Komitetowi Zarządzającemu ds. Cukru i uzyskaniu jego opinii.

81 W tym kontekście należy zbadać, czy brak wskazania art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia w zaskarżonym rozporządzeniu jest brakiem wyłącznie formalnym, czy też wręcz przeciwnie naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, które może prowadzić do stwierdzenia nieważności art. 2 tego rozporządzenia. Komisja twierdzi, że chodzi jedynie o brak formalny, natomiast Rzeczpospolita Polska uważa, że zaskarżone rozporządzenie jest obciążone „istotnymi wadami proceduralnymi”, w szczególności brakiem uzasadnienia, i że narusza zasadę pewności prawa.

82 W tym względzie należy najpierw przypomnieć, że zasada pewności prawa, która jest jedną z zasad ogólnych prawa Unii, wymaga, aby prawodawstwo Unii było jasne, a jego stosowanie przewidywalne dla tych, których dotyczy. Zgodnie z tym wymogiem każdy akt, który ma wywoływać skutki prawne, powinien wywodzić swój wiążący charakter z przepisu

prawa Unii, który powinien być wyraźnie wskazany jako podstawa prawna i który określa formę prawną, jaka ma być nadana temu aktowi (wyrok Trybunału z dnia 16 czerwca 1993 r. w sprawie C-325/91 Francja przeciwko Komisji, Rec. s. I-3283, pkt 26; wyroki Sądu: z dnia 11 września 2002 r. w sprawie T-70/99 Alpharma przeciwko Radzie, Rec. s. II-3495, pkt 112; z dnia 17 września 2007 r. w sprawie T-240/04 Francja przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4035, pkt 31).

83 Co się tyczy badania obowiązku uzasadnienia aktów wywołujących skutki prawne, brak przywołania konkretnego przepisu może nie stanowić naruszenia istotnych wymogów, jeżeli ustalenie podstawy prawnej danego aktu jest możliwe w oparciu o inne jego elementy. Wyraźne przywołanie podstawy prawnej jest jednak niezbędne w sytuacji, gdy jej brak powoduje stan niepewności zainteresowanych podmiotów i sądu wspólnotowego co do dokładnej podstawy prawnej (wyroki Trybunału: z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie 45/86 Komisja przeciwko Radzie, Rec. s. 1493, pkt 9; ww. w pkt 82 wyrok w sprawie Alpharma przeciwko Radzie, pkt 112).

84 W niniejszym przypadku nie tylko art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia nie jest wymieniony w zaskarżonym rozporządzeniu, ale również Komisja nie wskazała w nim, że ze względu na przystąpienie nowych państw członkowskich niezbędne było przyjęcie środków przejściowych w sektorze cukru innych niż środki przyjęte już w ramach rozporządzenia nr 60/2004.

85 Sam fakt, iż w ostatnim zdaniu motywu 9 rozporządzenia nr 1193/2009 (zob. pkt 56 powyżej) wskazano, że należy wziąć pod uwagę zbyt wysokie kwoty opłat ustalone na rok gospodarczy 2003/2004 dla starych państw członkowskich, nie może stanowić wystarczająco precyzyjnego elementu pozwalającego zainteresowanym podmiotom i Sądowi zrozumieć, że ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej opiera się również na art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia. Wniosek ten znajduje poza tym potwierdzenie z jednej strony w tym, że przyjęcie tych dwóch współczynników było sprzeczne z treścią rozporządzenia nr 1260/2001, które zostało konkretnie wymienione w zaskarżonym rozporządzeniu jako podstawa prawna, a z drugiej strony w tym, że środek taki nie został przewidziany w rozporządzeniu nr 60/2004, w którym miały być ustalone środki przejściowe w sektorze cukru w związku z przystąpieniem.

86 Ponadto należy uznać, że zwracając się do przedstawicieli państw członkowskich zasiadających w Komitecie Zarządzającym ds. Cukru o wydanie opinii w przedmiocie ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej jako zwykłego środka wykonawczego rozporządzenia nr 1260/2001, podczas gdy w rzeczywistości chodziło o przejściowe odstępstwo od tego rozporządzenia, Komisja nie umożliwiła tym przedstawicielom wypowiedzenia się w sposób świadomy co do stosowności przyjęcia takiego środka.

87 Z powyższego wynika, że ze względu na to, iż zaskarżone rozporządzenie nie wymienia również art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia jako podstawy prawnej, jest obciążone naruszeniem istotnych wymogów proceduralnych, które może prowadzić do stwierdzenia nieważności art. 2 tego rozporządzenia.

88 Wniosku tego nie może podważyć argument Komisji, iż z wyroku Trybunału z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie C-491/01 *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco*, Rec. s. I-11453, pkt 98, wynika, że brak wyraźnego wskazania w zaskarżonym rozporządzeniu właściwej podstawy prawnej nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności tego aktu, jeżeli procedura przyjęcia zaskarżonego rozporządzenia przebiegła prawidłowo.

89 W wyżej wymienionym w pkt 88 wyroku w sprawie *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco* Trybunał uznał, że wskazanie błędnej podstawy prawnej nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności danego aktu, jeżeli akt ten opierał się wyraźnie na innej podstawie prawnej, która była właściwa, i że błąd ten nie spowodował przyjęcia tego aktu w nieprawidłowej procedurze.

90 Tymczasem w niniejszym przypadku brak jest wyraźnego wskazania podstawy prawnej właściwej dla ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej.

91 Ponadto pominięcie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia w zaskarżonym rozporządzeniu wypaczyło proces przyjęcia środka polegającego na ustaleniu dwóch współczynników opłaty dodatkowej. Środek ten został bowiem przedstawiony Komitetowi Zarządzającemu ds. Cukru, jak wskazano w pkt 86 powyżej, jako zwykłe zastosowanie rozporządzenia nr 1260/2001, podczas gdy stanowił on przejściowe odstępstwo od tego rozporządzenia.

92 W konsekwencji, chociaż art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia mógłby co do zasady stanowić podstawę prawną właściwą dla ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej, w niniejszym przypadku nie może to naprawić braku wskazania tego postanowienia jako podstawy prawnej zaskarżonego rozporządzenia, co się tyczy ustalenia dwóch współczynników opłaty w art. 2 tego rozporządzenia.

93 Z całości powyższych rozważań wynika, że – jak podniosła Rzeczpospolita Polska w ramach zarzutów pierwszego i drugiego – ustalenie dwóch współczynników opłaty dodatkowej w zaskarżonym rozporządzeniu nie było oparte na właściwej podstawie prawnej. Należy zatem stwierdzić nieważność art. 2 zaskarżonego rozporządzenia bez potrzeby rozpatrywania pozostałych zarzutów podniesionych przez Rzeczpospolitą Polską.

W przedmiocie kosztów

94 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę, zgodnie z żądaniem Rzeczypospolitej Polskiej należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność art. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1686/2005 z dnia 14 października 2005 r. ustalającego kwoty opłat produkcyjnych oraz współczynnik dodatkowej opłaty w sektorze cukru na rok gospodarczy 2004/2005 (Dz.U. L 271, s. 12), zmienionego przez art. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1193/2009 z dnia 3 listopada 2009 r. dokonującego sprostowania rozporządzeń (WE) nr 1762/2003, (WE) nr 1775/2004, (WE) nr 1686/2005 i (WE) nr 164/2007 oraz ustalającego wysokość opłat produkcyjnych dla sektora cukru na lata gospodarcze 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005 i 2005/2006.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami.

Wiszniewska-Białecka

Dehousse

Kanninen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 września 2011 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu

Przebieg postępowania i żądania stron

Co do prawa

W przedmiocie dostosowania żądań Rzeczypospolitej Polskiej

W przedmiocie dopuszczalności corrigendum

Co do istoty

W przedmiocie treści i celu środka przewidzianego w art. 2 zaskarżonego rozporządzenia

W przedmiocie możliwości ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej na podstawie rozporządzenia nr 1260/2001

W przedmiocie możliwości ustalenia dwóch współczynników opłaty dodatkowej na podstawie art. 41 akapit pierwszy aktu przystąpienia

W przedmiocie kosztów

* Język postępowania: polski.